

ERSİN ATA

SEN

her şeye değersin

DESTEK YAYINLARI: 1248
EDEBİYAT: 393

ERSİN ATA / SEN HER ŞEYE DEĞERSİN

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalhoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmegül
Editör: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: Ilknur Muştu
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Nisan 2020
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-774-2

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkan.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
www.destekmedyagrubu.com

Deniz Ofset – Nazlı Koçak
Sertifika No. 40200
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

ERSİN ATA

SEN

her Şeye değersin

Bu kitapta anlatılan olay ve kişiler kurgudur.

YAZAR HAKKINDA

30 Mayıs 1983 tarihinde Erzincan'da doğdu. Doğumu sırasında beyin felci geçiren ve Serebral Palsi rahatsızlığı bulunan Ata, 1986 yılında ailesiyle birlikte tedavi için İstanbul'a taşındı.

Özel bir rehabilitasyon merkezinde başarılı bir öğrenci olan Ata, öğretmenlerin "Normal bir okula gidebilir..." görüşü üzerine, 8 yıl ortaöğretim okuluna devam etti. Bu dönemde bir dizi tedavi ve operasyon geçiren Ata, lise öğrenimini ise dışarıdan tamamladı.

2006 yılında bilgisayar ve internetle tanışan Ata, çalışmalarını daha çok dijital platformda sürdürdü. Ata, sosyal ağların gelişmesiyle birlikte popüler bir kimlik haline gelirken, engellilerin yaşamları ve hayata bağlılık, azimli olmak gibi konularda yazılar kaleme aldı.

2011 yılında *Engelsizsiniz* isimli biyografik kitabı Destek Yayınevi tarafından okuyucu ile buluşturulan Ata, 2012 yılında ise *Engeller Sona Ersin* isimli kitabını yayımladı.

Yaşadığı zorlu hayatı renklendirmeyi başaran ve hayata tutunma azmiyle dikkatleri üzerine çeken Ata, çok sayıda televizyon programı, konferans ve seminere katıldı. HT Hayat sitesinde aylık yazılar kaleme alan Ata ile ilgili olarak Selvinaz Altunbaş tarafından hazırlanan bir de belgesel bulunuyor.

Ersin Ata, yaşamını halen İstanbul'da sürdürüyor ve yazma çalışmalarına devam ediyor.

ÖNSÖZ

Kitaplarla ilgili serüvenim 2010 yılında başladı. Mehmet Coşkudeniz Ağabey'imın cesaretlendirmesi sonucu ilk satırları kâğıda döktüğüm günü dün gibi hatırlıyorum.

2011'de ilk kitabım *Engelsizsiniz*, siz okuyucularımın buluştu. Geride kalan sekiz yılda bu, size sunduğum üçüncü kitabım olacak. Bu defa farklı bir formatla buluşuyoruz. *Sen Her Şeye Değersin* benim roman türündeki ilk kitabım oldu.

Gerçek hayatta gördüklerim ve yaşadıklarımın ilham alarak kurguladığım bu romanda, bir aşk hikâyesini konu edinmeye çalıştım. "Aşk" denilen bu eşsiz duyguyu benim gözümün yansıtmaya çalıştım. Engelli insanların yaşadığı zorluklara değinirken, onların da herkes gibi bir kalbi olduğunu ifade etmek istedim. Dilerim ki ilk kitaptan beri yaptığımız gibi, "herkesi" anlama konusunda okuyan herkese bir fikir verecektir.

Yazma serüveninde bana "Destek" olan, yanımda duran Sayın Yelda Cumalıoğlu ve Destek Yayınevi ailesine, ilk kitabımdan itibaren yazma konusunda bana desteğini esirgemeyen yazar ağabeyim Uğur Becerikli'ye, kitaplarımı okuyan, takip eden, paylaşan siz okuyucularıma ve başta annem Hava Ata olmak üzere tüm aileme ve hayatıma girmiş, gönlüme dokunmuş herkese teşekkür ediyorum.

Daha nice kitaplarda buluşmak üzere...

1.

3 Mart 2013...

Hava puslu ve soğuk... İnsanın kemiklerini bile üşüten cinsten...

Buna rağmen İzmir'den maç için tutulan otobüse binip İstanbul'a kadar gelmişti Efe. Rakip Fenerbahçe'ydi ve tutkuyla sevdiği takımını, Beşiktaş'ı böyle bir maçta desteksiz bırakamazdı. "Ezeli rakip"ti karşıdaki. Yüz yılı aşan bir rekabet... Yüz yıldan fazla bir zamandır iki takım arasında futbol sahasında ve sporun diğer alanlarında kıran kırana devam eden bir yarış... Beşiktaş tribünlerinde, böyle bir maçta olmayacaksa, ne zaman olacaktı?

Otobüs, takımın ismini aldığı İstanbul'un Beşiktaş ilçesine ulaştığında, sabahın erken saatleriydi. Üzerinde deri bir mont, içinde "Kartal Yuvası" mağazasından aldığı siyah-beyaz forma, boynunda ise kalın bir Beşiktaş atkısı...

İnternet üzerinden tanıştığı diğer taraftar arkadaşlarıyla, "Kazan" dedikleri yerde buluştular. Kahvaltı yapacakları büfeye kadar takımın marşlarını söyleyerek ilerlediler. Maç akşam oynanacaktı ama bu marşlar daha erken saatlerde onları motive ediyor, hazırlıyordu. Büfe sahibi, onların ne yiyeceklerini ezbere biliyor

gibi hazırlayıp verdi. Efe gibi onlar da daha önce burada defalarca kahvaltı etmişlerdi. Yolculuk uzun sürdüğü ve yol boyunca da tezahürat yapıp marş söylemekten yorgun düştükleri için, çeşitli şehirlerden maç için gelenler, böyle yerlerde karınlarını doyurup, biraz da dinleniyor, akşam büyük coşkuyla takıma destek verebilmek için enerji depoluyorlardı.

Selçuk, Efe'nin kulağına eğildi:

“Arzu maça gelecek mi?” diye sordu.

Efe'nin yüzüne tatlı bir gülümseme yayıldı.

“Hiç onsuz olur mu?”

Sandviçini ısırdı.

2.

İzmirli orta halli bir aile olan Hakan ve Damla Türk çiftinin tek çocuğuydu Efe, İzmir'in yeşilliğiyle nam salmış Şirince kasabasında doğmuş, yamaç üzerindeki evlerden birinin gözbebeği olarak, el bebek gül bebek yetiştirilmişti. Buna rağmen hiç şımarıklık etmez, her zaman terbiyeli davranırdı. Onun kolay kolay kavgaya ettiği, kimseyi rahatsız ettiği görülmezdi. Küçük bir kasaba olduğundan hemen herkesin birbirini tanıdığı bir yerde büyümüşü. Okul arkadaşları dışında arkadaşları yoktu ve yapılacak en iyi şey de boş zamanlarda futbol oynamaktı. Onun Beşiktaş'a olan sevgisi bu yıllarda başladı. Takımın yıllarca başkanlığını yapan Süleyman Seba döneminde Beşiktaş Türkiye'nin en iyi takımı haline gelmiş, üst üste şampiyonluklar kazanmış, maç kaybetmeden sezonu bitirdiği olmuştu. Takımın üç golcüsü adeta tüm çocuklar arasında efsaneydi: Ali, Metin, Feyyaz... Bunun arkasına otomatik olarak "Tabelaya yaz!" sloganı ekleniyordu.

Efe, futbolu çok sevmesine rağmen hayali büyüyüp öğretmen olmaktı. Bir başka hayali de Beşiktaş'ın maçlarını takımın İstanbul Boğazi kıyısındaki stadyumunda, "İnönü"de izlemek.

Lise yıllarına geldiğinde çalışkanlığı ve yine saygılı, terbiyeli haliyle arkadaşları arasında fark edilen biri olmayı başardı. Ailesinin övünç kaynağı, öğretmenlerinin geleceğine ilişkin olumlu tahminler yaptığı bir öğrenci oldu.

Aşkla bu dönemde tanıştı Efe... Aynı okul, aynı sınıfta bulunan Pınar'la başlangıçta çok iyi anlaşan iki arkadaşken, zamanla ona tutulduğunu hissetti. Pınar, beyaz tenli, uzun boylu, sarı saçlı haliyle sınıfın en güzel kızlarından biriydi. Efe'nin de efendiliği, çalışkanlığı, ikisini birbirine çekmiş, Pınar ile aralarında engel olamayacakları bir ilgi başlamıştı. Öyle ki Efe, derslerinden artakalan zamanlarda hep onu düşünüyor, onunla vakit geçirmeye çalışıyordu. Pınar'ı, çok sevdiği Kordon'daki balıkçıya getirip, onunla balık-ekmek yiyip geleceğe dönük hayaller kuruyordu.

Ancak beklenmeyen bir gelişme oldu ve Pınar'ın memur olan babasının tayini Erzincan'a çıktı. Pınar hiç istemese bile ailesiyle birlikte başka bir şehre taşınmak zorunda kaldı. Uzun uzun düşünmüş, ne yapabileceği konusunda kafa yormuştu ama çare yoktu. Tek başına burada yaşayamazdı. İstemeseler de "belki bir gün yeniden kavuşmak ümidiyle" ayrılmak zorunda kaldılar. Yaşlarından beklenmeyecek kadar akılcı ve olgun davranmışlardı. Gerçeği kabullenmek gerekiyordu. Başka başka şehirlerde kalarak bir ilişki yürütmek zordu.

Efe, bu ayrılığı sakin karşılasa da etkilerinden bir süre kurtulamadı. Okuldaki başarılı durumu sarsılırken, notları düştü. Hatta hiç huyu olmadığı halde saldırgan tavırlar göstermeye başladı. Babası Hakan ve annesi Damla gibi öğretmenleri de bu durumu fark etmişti ama az çok bildikleri sebebi konusunda ellerinden bir şey gelmiyordu.

Neyse ki Efe, onların da umut ettiği gibi, en az hasarla liseyi bitirmeyi başardı. Dokuz Eylül Üniversitesi'ni kazanmış, öğretmenlik için ilk adımını atmıştı.

Pınar da Erzincan'a uyum sağlamayı zor da olsa başarmış ve kendi yolunu çizmişti. O da Erzincan Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde okuyordu. O da Efe gibi ailesinin gurur kaynağıydı. Başlarda arada bir telefonla görüşmeler de zamanla artık birbirlerini hiç aramaz olmuşlardı. Özellikle de Pınar, bu aşk defterini daha hızlı kapatmış, kendini eğitime vermişti.

Arzu, İstanbul Çağlayan'da Murat ve Gülşah Erdem çiftinin ikiz çocuklarından biri olarak dünyaya geldi. İkizine Filiz adını verirken, ona Arzu dediler.

Öğrencilik yıllarında başarılı ve sevilen biriydi. Okul dışındaki zamanlarını neredeyse hep ikiziyle beraber geçiriyorlardı. Babaları Murat'ın işlettiği kırtasiyede, kimi zaman anneleri Gülşah'la birlikte işlere yardım ederler, dört kişilik bir aile olarak mutlu bir tablo çizerlerdi. Anne babanın tek gayesi, diğer anne ve babalar gibi, çocuklarının büyümesi, iyi bir eğitim alarak mutlu olmalarıydı.

İkiz kardeşiyle liseye kadar devam eden beraberlikleri, üniversite kapısında son buldu. Arzu daha çok çalışırken, Filiz fazla istekli değildi. Oysa ikiz olmaktan kaynaklı olarak aralarındaki bağ çok kuvvetliydi. Beraber gezer, beraber eğlenir, beraber dönerlerdi. Sosyal etkinliklere birlikte katılır, çeşitli dernek ve vakıflarda beraber çalışırlardı. Arzu, Hacettepe Üniversitesi Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi'ni kazandı. Filiz ise istediği bölümü tutturamadığı için, sonraki yıl sınava tekrar girmeye karar verdi. Böylece Arzu Ankara'nın yolunu tutarken, Filiz İstanbul'da kaldı.

Arzu, çalışkanlığı ve zekâsını üniversitede de göstermiş, okulu iyi bir dereceleyle bitirmiş ve sonrasında İstanbul'da akademisyen olarak hayatına devam etmeye karar vermişti. Bahçeşehir Üniversitesi'nde öğretim görevlisi olarak çalışmaya başladı.

Onun hayatı artık büyük oranda eğitimden ibaretti. Çok arkadaşı vardı ancak âşık olabileceği bir erkek henüz karşısına çıkmamıştı. Ta ki 4 Kasım 2012'de, Dokuz Eylül Üniversitesi'ndeki "İnsan Hakları ve BM'de Türkiye" isimli konferansa kadar...

Bu konferansta, tesadüf eseri yan yana oturduklarının farkında bile değillerdi. Konuşmacıları dikkatle dinleyen ve not tutan Efe'nin gözü bir ara yanındaki fazlaca uzun boylu olmadığı anlaşılan kıza takıldı. Beyaz tenli, yeşil gözlü, güzel bir kızdı. Biraz uzun bakmış olacak ki Arzu da onu fark etti ve göz göze geldikleri anda dayanamayıp gülümsedi.

Biraz sonra konuşma sırası Arzu'daydı ve yerinden kalkıp kürsüye doğru ilerlerken, Efe artık gözlerini ondan alamıyordu. Kürsüde epeyce konuşsa da bu defa Efe not alamadı. Onu pür dikkat dinliyor ama ne söylediğini hiç anlamıyordu. Konuşmanın bitişi de alkışlar arasında yeniden yanına geçip oturan Arzu'yu görünce fark etti.

İçinden gelen sesi dinleyerek, "Çok iyi sunumdu.." dedi gülümseyerek. "Arzu Hanım, öyle değil mi?"

Arzu, elindeki notları evrak çantasına yerleştirirken yanıtladı: "Beğendiğiniz mi? Teşekkür ederim..."

Biraz ağırdan alıyor, göz göze gelmemeye çalışıyor gibiydi. Bir başka konuşmacı kürsüye gelmiş olsa da artık onların ilgileri birbirleri üzerindeydi. Yapacak bir şey bulamayıp, evrak çantasını yere bırakan Arzu'nun dikkatini bu defa Efe'nin kolundaki siyah-beyaz bileklik çekti.

“Demek Beşiktaşlısınız...”

Arzu'nun niyeti bu olmasa da sesi biraz alaycı çıkmıştı. Efe hemen ciddileşti:

“Evet. Hayatımı siyah-beyaz yaşayan biriyim. Bundan gurur duyuyorum.”

Arzu da altta kalmadı:

“Ben de Türkiye'nin en büyük kulübü Fenerbahçe'yi tutmaktan gurur duyuyorum.”

Başka zaman olsa Efe bu işi iddialaşmaya, bir çeşit münazaraya götürür, Türkiye'de Beşiktaş'tan büyük takım olmadığına karşısındaki ikna etmeye çalışırdı ama bu defa yapamadı. Arzu'da, onu şaşırtan, etkileyen bir şey vardı ve ona karşı Beşiktaş'ı savunmak bile zor görünüyordu.

“Öyle olsun...” diyebilirdi. “Ben Efe.”

Elini uzattı.

“Beni tanıdınız zaten. Memnun oldum.”

El sıkıştılar.

Sonraki konuşmacıyı, arada birbirlerine küçük ve konferansla ilgili sorular soruyormuş gibi yaparak dinlediler. Neyse ki bitiyordu... Efe fırsatı kaçırmak istemedi:

“Eğer önemli bir işiniz yoksa sizinle öğlen yemeğimi paylaşabilirim.”

Arzu cevaplarırken gülümsedi:

“Bir Beşiktaşlı ile yemek yiyebilirim sanırım...”

Kordon'daki salaş bir balıkçıya giderken, Arzu, “Daha doğru dürüst kim olduğunu bile bilmediğim biriyle yemeğe gitmem çok

tuhaf!” diye düşünüyordu. “Adından başka bir şey bilmiyorum. Bir de Beşiktaşlı olması...”

Efe, mahcup bir tavırla, anlamış gibi konuşmaya girdi:

“Çok özür dilerim. Kendimi daha doğru düzgün tanıtmadım size. Ama gideceğimiz yere çok yaklaştık. Detaylı anlatacağım... Yani kendimi...”

“Öyle olsun bakalım...”

Arzu, onun bu mahcup, terbiyeli halinden hoşlanmıştı.

Arabadan indikten sonra bir süre sessiz yürüdüler. Efe, gözü-cuyla sürekli Arzu’yu izliyor, attığı her adımı takip ediyordu. Garip bir sıcaklığı ve rahatlığı vardı. Sanki yabancı değilmiş gibi hissediyordu.

Oturdukları balıkçıda Körfez’i seyrederek balık yediler. Arzu, İstanbulluların çoğu gibi balık severdi. Haftada en azından bir akşamı balıkçıda yemeye gayret eder, Eminönü’ne mutlaka uğrardı. Efe’nin tercihini balıktan yana kullanması, bu açıdan çok hoşuna gitmişti. Gelen müşterinin kaşından gözünden ruh halini anlayan garson da onları ihmal etmiyor, servisleri için ne lazımsa koşturuyordu. Arzu’nun iştahına rağmen Efe oldukça sakin, neredeyse hiç acıkmamış gibi davrandı yemek boyunca.

Arzu, onun sürekli kendisini izlemesini yeni fark etmiş gibi denizden ona çevirdi bakışlarını.

“İddiasız ama gayet güzel bir yermiş burası...” dedi. “Hep geldiğin bir yer mi?”

“Evet. Severim.”

“Hadi anlat bakalım... Kimsin, necisin? Bu Beşiktaş sevdası nerden geliyor?”

“Önce sen...” dedi Efe. “Biraz kendinden bahsetsene...”

Arzu yeniden kendisini büyüleyen Körfez’in güzelliğine çevirdi başını.

“Hani sen anlatacaktın? Neyse, beni tanıdın işte. Konuşmamdan önce anlattılar kim olduğumu...”

“Akademik kimliğinden bahsettiler... Başka?...”

“İstanbul’dan geldim. İstanbulluyum. Siyaset mezunuyum. Bahçeşehir’de öğretim görevlisiyim. Fenerbahçeliyim...”

“Başka?...”

“Hepsi bu kadar işte... Ha, bir de ikiz kardeşim var.”

“Nasıl? Senden bir tane daha mı var?”

“Aşağı yukarı. İkizim ama tek yumurta ikizi değil. Yani bire bir aynı görünüşte değiliz.”

Güldüler.

“Hadi bakalım, seni de tanıyalım!” dedi Arzu.

“Ben de İzmirliyim. kardeşim yok. İkinci üniversitemi bitirmeye çalışıyorum ve tabii ki Beşiktaşlıyım!”

“Üzülme. Herkesin kusuru olur!”

Kahkahalarla güldüler. Başkası Beşiktaşlılığına laf söylese Efe kızardı ama Arzu’ya kızamıyor hatta gülmekten kendini alamıyordu.

Epeyce güldükten sonra bir süre denizi seyrettiler sessizce.

“Memnun oldum tanıştığımıza...” dedi Arzu. “Bu güzel yemek için de teşekkür ederim... Ama uçak saatim yaklaşıyor.”

“Ne demek? Ne zaman İzmir’e yolun düşerse, her zaman beklerim. Hatta şöyle yapalım: Sen bana telefon numaramı ver, Fenerbahçe yenilince ben seni arayayım!”

Yine güldüler.

Arzu:

“Olur, ama bu durumda benim seni daha çok aramam gerekecek. Sizin takım bu ara iyi değil.”

Ayrılmadan önce gittiği gördüğü her yerin fotoğrafını çekmeyi, sosyal medyada paylaşmayı âdet haline getirmiş olan Arzu, Efe’yi de yanına alarak İzmir Körfezi manzaralı bir fotoğraf çekti. Arkadaşları görsün diye paylaşırken, altına da “Kartal yürekli bir eğitimci meslektaşım, İzmir hatırası...” yazmayı unutmadı.

Efe de fırsatı kaçırmamış, sosyal medya hesabını hemen takibe almıştı.